

«Πρὸς Οἰκοδομὴν τῆς Ἐκκλησίας»

- Χρονικά • Ποιμαντικές Δραστηριότητες •
- Ἐκδηλώσεις • Συνάξεις • Ὁμιλίες •
- Κηρύγματα • Πανηγύρεις • Προσκυνήματα •
- Κοινωνική Διακονία • Ἐκδόσεις •

**Ὁμιλία ἐπὶ τῇ Μνήμῃ τῶν Ἁγίων Νέων Τριῶν Ἱεραρχῶν
Φωτίου τοῦ Μεγάλου, Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ καὶ Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ
Κυριακὴ Α' τοῦ Νοεμβρίου, 3.11.2014 ἐκ. ἡμ.**

Ἡ Γνησία Ὁρθοδοξία ἐν ὄψει τῆς προκλήσεως τοῦ 2016*

*† Μητροπολίτου
Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς Κοπριανοῦ*

*Σεβαστοὶ Πατέρες καὶ Ἀδελφοί·
Ὁσιώτατοι Γέροντες, Μοναχοὶ καὶ Μοναχές·
Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῶ Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές·*

α. Ἡ Γνησία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ ἡ Αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ

Σήμερα, Κυριακὴ Α' τοῦ Νοεμβρίου μηνός, ἀποδίδουμε καὶ πάλι κοινὴ τιμὴ, κοινὴ δόξα καὶ κοινὴ εὐγνωμοσύνη στοὺς Ἁγίους Νέους Τρεῖς Ἱεράρχας: **Φῶτιο** τὸν Μεγάλο, **Γρηγόριο** τὸν Παλαμᾶ καὶ **Μᾶρκο** τὸν Εὐγενικό.

Εἶναι οἱ ἰδιαίτεροι Προστάται τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας ἀπὸ τοῦ ἔτους 2005· **ἀλλὰ** καὶ οἱ ἐξαίρετοι Ὁδηγοί μας, ὅπως βεβαίως καὶ ὄλων τῶν **Γνησίων Ὁρθοδόξων**, στὸν ἀντι-αιρετικὸ Ἀγῶνα μας, τὴν ἱερὰ προσπάθειά μας, κατὰ τῆς Αἵρέσεως τοῦ **Οἰκουμενισμοῦ**.

* * *

Τὸν παρελθόντα Μάρτιο, τὸν Μάρτιο τοῦ 2014, ὅπως εἶναι πλέον γνωστὸ τοῖς πᾶσιν, ἡ Φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου μας εὐλόγησε τὴν Ἐνωσὶ τῆς Ἐκκλησίας μας, τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου.

Ἡ Θεάρεστος Ἐνωσις αὐτὴ ἐβασίσθη σὲ ἓνα πολὺ σημαντικὸ **Κείμενο**, Θεολογικὸ καὶ κατ' ἀκρίβειαν Ἐκκλησιολογικοῦ περιεχομένου¹.

Στὸ **Κείμενο** αὐτὸ γίνεται ἀκριβῆς καὶ ἀναλυτικὴ ἀναφορά, ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ στὴν **Συγκρητιστικὴ Παναίρεσι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ**· ἐπίσης, στὴν **λεγομένη ἐπίσημη Ὁρθοδοξία**· ἀλλὰ, βεβαίως καὶ στὴν **Γνησία Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία**.

Ἡ Ἐκκλησία μας εἶναι ἡ **Γνησία Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία**, εἶναι ἡ ἐνωμένη πλέον στὴν Ἑλλάδα μας **Ἐκκλησία τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν**.

Ἡ Ἐκκλησία μας δὲν ταυτίζεται μὲ τὴν **λεγομένη ἐπίσημη Ὁρθοδοξία**, ἡ ὁποία συναποτελεῖται ἀπὸ τὶς **ἐπίσημες τοπικὲς Ἐκκλησίες**, διότι ἡ ἱεραρχικὴ Ἡγεσία τοὺς ἀποδέχεται ἐπισήμως καὶ μετέχει συνοδικῶς, σταθερῶς καὶ ἀμετανοήτως στὴν **Οἰκουμενικὴ Κίνησι**.

Ἡ Γνησία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀδυνατεῖ νὰ ἔχη ὅποιανδήποτε προσευχητικὴ, μυστηριακὴ καὶ διοικητικὴ κοινωνία μὲ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι προωθοῦν ἀποφασιστικὰ τὴν **Συγκρητιστικὴ Παναίρεσι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ**.

Ἡ νεοφανὴς αὐτὴ **Αἵρεσις** καταργεῖ τὴν **ἀποκλειστικότητα** τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἀναγνωρίζει τὴν **ἐκκλησιαστικότητα** τῶν αἰρετικῶν Κοινοτήτων, ὡς καὶ τὴν **ἐγκυρότητα** τῶν μυστηρίων τους.

Μὲ ἄλλα λόγια, διὰ μέσου τῆς **Αἰρέσεως** αὐτῆς, ἐξισώνεται καὶ ἀναμειγνύεται τὸ **Φῶς** καὶ τὸ **σκότος**, ὥστε πᾶσα αἵρεσις νὰ ἔχη θέσι στὰ ὄρια τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας.

* * *

β. Οἱ τρεῖς κυριώτερες μεγάλες αἵρέσεις τοῦ Παπισμοῦ

Στὴν σταθερὴ καὶ ἀταλάντευτη αὐτὴ στάσις Τῆς, δηλαδὴ τῆς ἀκοινωνησίας μὲ τοὺς Οἰκουμενιστάς, ἡ **Γνησία Ὁρθοδοξία** ἔχει ὡς ἀπλανεῖς Ὁδηγοὺς τοὺς **Νέους Τρεῖς Ἱεράρχας**, οἱ ὁποῖοι στὴν ἐποχὴ τοὺς ἀντιμετώπισαν παρόμοιες καταστάσεις καὶ προκλήσεις, δηλαδὴ τὸν ἐκ Δυσμῶν μεγάλο κίνδυνο τῆς Παναιρέσεως τοῦ Παπισμοῦ.

Σὲ δύο **Μεγάλους Συνόδους**, οἱ ὁποῖες συνεκλήθησαν στὴν **Κωνσταντινούπολι** τὸ **Θ'** καὶ τὸν **ΙΔ'** αἰῶνα καὶ οἱ ὁποῖες δικαίως καὶ

ὀρθῶς χαρακτηρίζονται ὡς **Οἰκουμηνικές**, κατεδικάσθησαν οἱ τρεῖς κυριώτερες μεγάλες αἱρέσεις τῆς Δύσεως: ἡ αἵρεσις τοῦ **Filioque**, ἡ αἵρεσις τοῦ **Παπικοῦ Πρωτείου** καὶ ἡ αἵρεσις τῆς **κτιστῆς Χάριτος**.

• **Ἡ** πρώτη αἵρεσις, τοῦ Filioque, εἶναι αἵρεσις **Πνευματολογική**, ἀλλὰ καὶ **Τριαδολογική**, ἀφορᾷ δηλαδὴ τὸ Δόγμα τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἐφ' ὅσον ὑποστηρίζει, ὅτι τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἐκπορεύεται «καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ»· **καταλύει** δηλαδὴ τὴν Μοναρχία στὴν Ἁγία Τριάδα καὶ εἰσάγει τὴν δυαρχία.

• **Ἡ** δευτέρα, εἶναι αἵρεσις **Ἐκκλησιολογική**, ἀφορᾷ δηλαδὴ τὸ Δόγμα τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας, ἐφ' ὅσον ὁ Ἐπίσκοπος Ρώμης, ὁ Πατριάρχης τῆς Δύσεως, ὁ Πάπας, ἀνακηρύσσεται ὡς ἕνας **ὑπερεπίσκοπος**, ἄνευ τοῦ ὁποῦ κατ' οὐσίαν δὲν ὑπάρχει Ἐκκλησία· **δογματίζεται** δηλαδὴ ὁ **Ὁλοκληρωτισμὸς** στὴν Ἐκκλησία, βάσει τοῦ ὁποῦ διεκηρύχθη ἀργότερα καὶ ἡ συναφῆς αἵρεσις τοῦ **Ἀλαθίου τοῦ Πάπα**.

• **Ἡ** τρίτη αἵρεσις, εἶναι αἵρεσις **Σωτηριολογική**, ἀφορᾷ δηλαδὴ τὸ Δόγμα τῆς Σωτηρίας, ἐφ' ὅσον ὑποστηρίζει, ὅτι ἡ Θεία Χάρις, ἡ Ὅποια μᾶς φωτίζει καὶ ἀγιάζει καὶ μᾶς ὀδηγεῖ στὴν σωτηρία-θέωσι, εἶναι κτιστή· **ὅπως** ὁ αἰρετικὸς Ἄρειος ἐδίδασκε, ὅτι ὁ Μονογενῆς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι κτίσμα, ἔτσι καὶ ἡ Δύσις τώρα διδάσκει, ὅτι ἡ Ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ εἶναι κτιστή· **ὁ Παπισμὸς** δὲν διακρίνει στὸν Θεὸ τὴν **Οὐσία**, ἡ Ὅποια βεβαίως εἶναι ἄκτιστος καὶ ἀμέθεκτος, καὶ τὴν **Ἐνέργεια**, ἡ Ὅποια εἶναι ἐπίσης ἄκτιστος, εἶναι ἀχώριστος ἀπὸ τὴν θεία Οὐσία, ἀλλ' ὅμως Αὐτὴ μετέχεται, μᾶς ἀγιάζει, μᾶς θεοποιεῖ, «γεφυρώνει –ὄντολογικῶς– τὸ χάσμα ἀνάμεσα στὸν Ἄκτιστο Τριαδικὸ Θεὸ καὶ τὸν κτιστὸ ἄνθρωπο»².

* * *

γ. Οἱ Ἡ' καὶ Θ' Οἰκουμηνικὲς Σύνοδοι: κριτήρια Ὁρθοδοξίας

Οἱ τρεῖς λοιπὸν μεγάλες αὐτὲς αἱρέσεις τῆς Δύσεως κατεδικάσθησαν ἀπὸ τὴν **Ἡ' Ἁγία Οἰκουμηνική Σύνοδο** (879-880), ἐπὶ Μεγάλου Φωτίου³, καὶ ἀπὸ τὴν **Θ' Οἰκουμηνική Σύνοδο** (1341-1351), ἐπὶ Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ⁴.

Αὐτὲς οἱ Σύνοδοι, μὲ τὴν θεόπνευστη Διδασκαλία τους, **διαφο-**

ροποιοῦν ριζικὰ τὴν *Γνησίᾳ Ὁρθοδοξίᾳ* ἀπὸ τὴν αἰρετικὴ Δύσι καὶ εἰδικὰ τὸν **Παπισμὸν**· καὶ στὴν ὀρθόδοξην γραμμὴν τους κινήθηκε ἀργότερα, τὸν **ΙΕ'** αἰῶνα, ὁ τρίτος ἐκ τῶν Νέων Ἱεραρχῶν, ὁ Ἅγιος Μᾶρκος Εὐγενικός.

Πᾶσα μελλοντικὴ Μεγάλῃ Πανορθόδοξος Σύνοδος, προκειμένου νὰ ἀποδείξη τὴν ἀθθεντικότητά Της, θὰ πρέπει πρωτίστως νὰ ἀναγνωρίσῃ καὶ

διακηρύξῃ, ὅτι οἱ δύο αὐτὲς Σύνοδοι, **ἡ Η' καὶ ἡ Θ'**, εἶναι **Οἰκουμενικές**, δηλαδὴ ὅτι ἡ Διδασκαλία τους εἶναι θεόπνευστος καὶ ἀπόλυτα σύμφωνος μὲ τὴν Διδασκαλία τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ ἐνότητα τῆς Διδασκαλίας τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἀναδεικνύει καὶ τὴν ἐνότητα τῆς Διδασκαλίας τῶν Ἁγίων Προφητῶν, τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων πάντων τῶν αἰῶνων· τὴν ἐνότητα τοῦ Δόγματος καὶ τοῦ Ἦθους τῆς Ἁγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

* * *

δ. Ἡ λεγομένη Μεγάλῃ Πανορθόδοξος Σύνοδος τοῦ 2016

Ἐπὸ τὸ πρῖσμα αὐτῶν τῶν σκέψεων, ἡ *Ἐκκλησία τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν*, ἡ Ἐκκλησία μας, παρακολουθεῖ μὲ λύπη καὶ ἀνησυχία τὶς προσπάθειες τῶν *λεγομένων ἐπισήμων Ἐκκλησιῶν*, οἱ ὁποῖες ἔχουν υἱοθετήσῃ τὴν *Συγκρητιστικὴ Παναίρεσι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ*, νὰ συγκληθῇ *Μεγάλῃ Πανορθόδοξος Σύνοδος* τὴν Πεντηκοστὴ τοῦ 2016.

Ἡ Σύνοδος αὐτὴ θὰ εἶναι πράγματι μία *ψευδοσύνοδος*, ἡ ὁποία θὰ προκαλέσῃ μεγάλη ἀναστάτῳσι στὸν Λαὸ τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ καταστήσῃ ἀγεφύρωτο πλέον τὸ χάσμα μεταξὺ τῆς *Γνησίᾳ Ὁρθοδοξίας* καὶ τῶν **Οἰκουμενιστῶν**.

Οἱ κύριοι λόγοι, οἱ ὁποῖοι ἐκ τῶν προτέρων συνηγοροῦν, εἰς τὸ νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς *ψευδοσύνοδος* ἡ λεγομένη Σύνοδος τοῦ 2016, εἶναι οἱ ἑξῆς:

α. Προετοιμάζεται ἐδῶ καὶ πολλὰς δεκαετηρίδες· **μὲ** ἕνα τρόπο ὄχι χαρισματικὸ, ἀλλὰ σαφῶς *γραφειοκρατικὸ* καὶ *σχολαστικιστικὸ*· **μέσα** σὲ ἕνα *πλαίσιο οἰκουμενιστικὸ*· **μὲ** βάσι τὴν *Πατριαρχικὴ Ἐγκύκλιο τοῦ 1920*, καθαρῶς καὶ θεμελιωδῶς οἰκουμενιστικὴ· **μὲ** *προοπτικὲς οἰκουμενιστικῆς*.

β. Τὰ σχετικὰ Κείμενα⁵, τὰ ὁποῖα ἔχουν ἤδη ἐτοιμασθῆ, ὅσον ἀφορᾶ τὶς σχέσεις μὲ τοὺς ἑτεροδόξους, μαρτυροῦν γιὰ τὴν πρόθεσι τῶν Οἰκουμενιστῶν νὰ ἀναγνωρίσουν τὴν ἐκκλησιαστικότητα τῶν αἰρετικῶν, τὴν ὁποία ὁμως de facto καὶ ποικιλοτρόπως ἤδη ἔχουν ἀναγνωρίσει.

γ. Ἡ ἀναγνώρισις τῶν δύο Συνόδων, τῆς Η' καὶ τῆς Θ', ὡς Οἰκουμενικῶν, δὲν προβλέπεται· μάλιστα δέ, ἡ προοπτικὴ συναριθμήσεως τοῦ θέματος αὐτοῦ στὸ *Θεματολόγιο* ἔχει ἀπορριφθῆ.

δ. Ἡ ὅλη διαδικασία τῶν λεγομένων Προσυνοδικῶν Πανορθόδοξων Διασκέψεων, «ὅπου προετοιμάζονται θεολογικὰ καὶ ἐκκλησιολογικὰ θέματα», τὰ ὁποῖα «θὰ ἀπασχολήσουν τὴν μέλλουσα νὰ συνέλθῃ τὸ 2016» Σύνοδο, **ποτέ** «δὲν τέθηκαν ὑπόψη τοῦ σώματος τῆς Ἱεραρχίας», τῶν κατὰ τόπους ἐπισήμων Ἐκκλησιῶν, «προκειμένου οἱ Ἱεράρχες νὰ πάρουν θέση στὰ θέματα αὐτά, Συνοδικῶς», ὅπως ἐπισημαίνει ἔγκριτος Πανεπιστημιακὸς Καθηγητῆς· **δηλαδή,** δὲν παρέχονται «οἱ ἐγγυήσεις γιὰ τὴν ἀγιοπνευματικὴ ἔκφρασι τῆς Ἐκκλησίας»· **δὲν** ὑπάρχει «πλήρης διαφάνεια»· **ἔχει** καταργηθῆ «ἡ λειτουργία τοῦ ἀγιοπνευματικοῦ Συνοδικοῦ θεσμοῦ τῆς Ἐκκλησίας»· **«ὑπάρχει “ἔλλειμμα” Συνοδικότητος»· «“κυφορεῖται”** μιὰ κάποια μορφή Παπισμοῦ στὸ χῶρο τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας» καὶ ὀρθῶς παρατηρεῖται διολίσθησις «πάνω στὶς ράγες τοῦ Παπισμοῦ», ἐφ' ὅσον **«κάποιοι ἐπιδιώκει νὰ τεθεῖ ἐπάνω ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἐπισκόπους καὶ τελικὰ ἐπάνω ἀπ' ὅλη τὴν Ἐκκλησία»⁶.**

ε. Οἱ λεγόμενες ἐπίσημες Ἐκκλησίες, δηλαδή οἱ Οἰκουμενιστές, προσέρχονται στὴν Σύνοδο τοῦ 2016 βαθεῖα διηρημένοι καὶ ἀλληλο-αμφισβητούμενοι γιὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους· **τὸ** κύριο ὁμως θέμα μιᾶς ὄντως *Μεγάλης Πανορθόδοξου Συνόδου* θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἡ **Ἐνότης,** ἡ **Ἐνωσις,** ἡ **Ἐπανένωσις** καὶ ἡ **Συνάντησις** πάντων τῶν Ὁρθόδοξων στὴν **Ἀποστολικὴ Διδαχὴ** καὶ στὸ **Ἀποστολικὸ Ἔθος** τῆς Γνησίας Ὁρθοδοξίας, «ἵνα πιστεύσῃ ὁ κόσμος».

* * *

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές·

ε. Ἐγρήγορσις, Ζήλος, Μετάνοια

Οἱ Ἅγιοι Νέοι Τρεῖς Ἱεράρχες, **Φώτιος-Γρηγόριος-Μάρκος,**

μᾶς ἀφυπνίζουν σήμερα, στήν τόσο κρίσιμη ιστορική καμπή, ἐν ὄψει μάλιστα τοῦ 2016.

Ἀπαιτεῖται ἐγρήγορσις προσευχητική, ζήλος κατὰ Θεὸν καὶ μετάνοια εἰλικρινής, ὥστε νὰ ἀξιοθοῦμε –ἔστω καὶ ἂν εὕρισκώμεθα στήν κάμινο τῆς δοκιμασίας– νὰ ψάλλουμε δοξολογικά καὶ εὐχαριστιακά, ἀπευθυνόμενοι στὸν Κύριο καὶ Σωτῆρα μας:

«Υπερδεδοξασμένος εἶ, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ Φωστήρας ἐπὶ γῆς τοὺς Πατέρας ἡμῶν θεμελιώσας, καὶ δι' αὐτῶν πρὸς τὴν ἀληθινὴν Πίστιν, πάντας ἡμᾶς ὀδηγήσας· Πολυεύσπλαγγε, δόξα Σοι!»⁷...

+

**Τῶ δὲ Θεῶ
δόξα καὶ εὐχαριστία!**

(*) Ὁμιλία, ἐκφωνηθεῖσα κατὰ τὴν Θεία Λειτουργία στήν Μνήμη τῶν Ἁγίων Νέων Τριῶν Ἱεραρχῶν, 3.11.2014 ἐκ. ἡμ., Φυλὴ Ἀττικῆς.

1. «*Ἡ Γνησία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἔναντι τῆς Αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ - Θέματα Δογματικὰ καὶ Κανονικά*», Μάρτιος 2014, Κείμενον καταρτισθὲν ὑπὸ τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν Ἑλλάδος -Ρουμανίας -Ρωσικῆς Διασπορά, §§ Α'-Ζ', σελ. 14.

2. **Δημητρίου Ἰ. Τσελεγγίδη**, Καθηγητοῦ Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ., Προϋποθέσεις καὶ Κριτήρια τοῦ Ὁρθοδόξου καὶ Ἀπλανῶς Θεολογεῖν-Θεολογικῆς καὶ Ἐκκλησιολογικῆς Προεγγίσεως, σελ. 212, ἐκδόσεις Π. Πουρναρᾶ, Θεσσαλονίκη 2013.

3. **Ἐπισκόπου Ὁρειῶν Κυπριανοῦ**, «*Ὁ Μέγας Φῶτιος καὶ ἡ Ἡ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος*», περιοδ. «Ὁρθόδοξος Ἐνστασις καὶ Μαρτυρία», ἀριθ. 5/Δεκέμβριος 2011, σελ. 40-48.

4. **Ἐπισκόπου Γαρδικίου Κλήμεντος**, «*Οἱ Ἠσυχαστικὲς Σύνοδοι τοῦ ΙΔ' αἰῶνος ὡς ἡ Θ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας*», περιοδ. «Ὁρθόδοξος Ἐνστασις καὶ Μαρτυρία», ἀριθ. 7/Δεκέμβριος 2012, σελ. 43-58.

5. Βλ. περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 369/15.12.1986, σελ. 9-17: «*Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον*» (Τελικὰ κείμενα-ἀποφάσεις τῆς Γ' Προσυνοδικῆς Πανορθοδόξου Διασκέψεως, 28.10-6.11.1986).

6. **Δημητρίου Ἰ. Τσελεγγίδη**, «*Ἐπιστολὴ τοῦ Καθηγητοῦ Δ. Τσελεγγίδη γιὰ τὸν Διμερῆ Θεολογικὸν Διάλογο Ὁρθοδόξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν, στὸ Ἄμμὰν τῆς Ἰορδανίας (15-19.9.2014)*», Θεσσαλονίκη 1.10.2014, Ἰστολόγιον «Ἀκτίνες».

7. **Ἀπολυτίκιον** τῶν Ἁγίων ΤΗ' (318) Θεοφόρων Πατέρων τῶν ἐν Νικαίᾳ, εἰς Πεντηκοστάριον.